

[Gert Petersen]

ville der ikke være forhandlingsmuligheder. Jeg kan godt være enig med udenrigsministeren i, at det er et stift standpunkt at indtage, og jeg ville også tale for, at man indtog et andet standpunkt. Men det var ikke desto mindre, hvad man forinden havde fået at vide, og derfor var det vel også, at den danske regering gik så stærkt ind for et halvt års udsættelse af NATO-beslutningen. Men det kunne man altså ikke få USA med på.

Det fører mig så frem til det, som hr. Arentoft var inde på. Jeg er helt enig med hr. Arentoft i, at en afspændingsproces ikke sker ved tomme ord og fraser, men jeg synes, at der fra NATOs side har lydt lovlig mange tomme ord og fraser, hvor vi har savnet realiteterne, og det gælder netop den skæbnesvangre raketoprøstningsbeslutning, som blev taget her i december måned. Skulle man gøre noget nu, som virkelig kan have effekt, og som kan sætte en anden spiral i gang end den, som vi lider under, måtte det være at tilbagekalde og omgøre en sådan beslutning og komme med et virkeligt forhandlingstilbud, hvoraf det klart fremgår, at beslutningen ikke vil blive gennemført, hvis man kan blive enig om en gensidig reduktion. Men sådan er forhandlingstilbuddet ikke udformet. Det er udformet sådan, at beslutningens karakter vil afhænge af sådanne forhandlinger, men et regulært forhandlingstilbud, som gik på, at beslutningen ikke ville blive gennemført, hvis man kunne blive enig om en reduktion, er ikke fremkommet, og det ville nok komme til at ændre noget på den ubehagelige og farlige atmosfære, vi lever i.

Så har jeg en enkelt bemærkning til hr. Lasse Budtz og egentlig også til hr. Christophersen, som var inde på, at Vesten må udnytte chancen over for den tredje verden. Nu skal man altså passe på ikke at misforstå noget. Hvis man tror, at den tredje verdens helt berettigede kritik af Sovjetunionen i denne sag betyder, at den tredje verden nærmer sig den vestlige, kapitalistiske verden og især USA, tager man skæbnesvangert fejl, lige så meget fejl, som Carter og den stakkels mesterbokser Muhammad Ali gjorde, som af Carter lod sig sende til Afrika for at overbevise det om, at nu var tiden inde til den store alliance med USA, men som måtte forlade ikke bare Tanzania, som er venstreorienteret i internationale anliggender, men såmænd også Nigeria, som aldeles ikke er venstreori-

enteret i internationale anliggender, og en række andre lande på en for Mr. Muhammad Ali meget trist måde. Man skal gøre sig klart, at det, som de ikke-allierede lande, den tredje verden, giver udtryk for, når de stemte, som de gjorde i De Forenede Nationer, og når de kritiserer Sovjetunionens indmarch i Afghanistan, er, at de vender sig mod begge de store magtblokke. De vender sig mod alle forsøg, uanset fra hvilken side de måtte komme, på indblanding i deres indre anliggender med økonomiske pressionsmidler og med militær tvang, og de ved, at der bliver gjort forsøg fra begge sider – desværre altså også fra Sovjetunionens side, som vi har set det i Afghanistans tilfælde, og fra talløse andre eksempler, hvor USA har gjort det. Derfor vil vi opleve en styrkelse af den tredje verdens ikke-allierede bevægelser, altså den alliancefri bevægelse, men man skal ikke tro, at vi vil opleve en tilnærmelse mellem den alliancefri bevægelse og USA. Dertil kender den alliancefri bevægelse også den amerikanske imperialisme for godt.

Til allersidst: vi vil stemme imod den af hr. Lasse Budtz foreslåede dagsorden, fordi den er bundet op på en sikkerhedspolitik, som selv bærer et medansvar for den alvorlige forværring af det internationale klima, der er sket.

Hvis VS-dagsordenen kom til afstemning, ville vi naturligvis støtte den. Vi er 100 pct. enige med VS i formuleringen, men vi har sammen med retsforbundet og det radikale venstre stillet vores eget dagsordensforslag, og jeg synes egentlig nok, at det er rigtigere formuleret end VS' dagsordensforslag, for vi er også på venstrefløjens nødt til at udtale os helt klart og utvetydigt om Afghanistansspørgsmålet, uden at vi af den grund skal blande andre spørgsmål ind i det, på ganske samme måde som netop den tredje verden, den alliancefri verden, i De Forenede Nationer tog stilling til Afghanistansspørgsmålet. Da var det det, der skulle tages stilling til, og til andre tider tager man så stilling til andre spørgsmål, vedrørende oprustning, vedrørende USAs politik osv.

Stinus (RV):

Hr. Ninn-Hansen gav udtryk for skuffelse over det radikale venstre og priste samarbejdet i trepartiregeringen under en radikal